

PAUTA

Potser sí que hauríem de recórrer més sovint a la consulta del diccionari i salvar, de tal sort, les disbauxes interpretatives en què tots ensopeguem tard o d'hora. Acostumem a *interpretar* en lloc de *traduir*. Això a la pràctica és greu perquè desenfoca els conceptes, no encaixa en un llenguatge normatiu i trenca o mutila el valor i sentit de cada mot. En aquest parany caiem —al nostre entendre—, quan identifiquem l'accepció pronunciada amb el seu locutor. Així per exemple ha caigut en un cert desprestigi la paraula *folklore* i tot perquè, utilitzada sovint fora de test o aplicada fora de lloc, ens sembla ara sinònim de cosa banal i de poc preu. Tal vegada ens aclareixi una mica la consulta al diccionari: *folklore*, de l'anglès *folk*, poble i *lore*, ciència. O sigui, conjunt dels valors amb què l'home es va enriuint al llarg del seu aprenentatge històric. És clar que no tindrà res a veure, aquesta transcripció etimològica i raonada, a la què d'altres persones l'han aconduït. El valor de la paraula ha d'estar en sí mateixa, no en el seu ús i abús. Altra cosa és que el locutor estigui mancat de prestigi i allò que pronunciï no tingui valor moral. D'exemples en podríem farcir planes i més planes.

És clar també —i és un fet social preocupant—, que una continuada mala dosi d'una paraula concreta acaba per erosionar-la i àdhuc esborrar-la de la parla quotidiana. També hi ha una tendència, ben palesa, a canviar llurs propis mots per uns de foranys. És allò de vestir a la moda encara que fem el ridícul. Tots tenim ben a prop exemples amb què il·lustrar-nos.

És doncs necessari que tinguem diccionaris a la tauleta de nit. Cal entendre els mots pel seu autèntic significat i no per una interpretació personal, gratuïta. A banda, també, que pot ser una contribució valuosa al nostre vocabulari i a la comprensió de més signes identificatius. És una suggerència d'higiene mental que cal que tinguem —tots—, en la major consideració.